

Indstillinger og alle sine tidligere Afstemninger i denne Sag, vilde fravige de Afstemninger, den er kommen til, efterat den har overveiet Sagen med Ministeriet, efterat den har faaet Beretning om Ministeriets Udtalelse i det Underudvalg, som Udvalget nedsatte, og efterat den er kommen til nu at kjende Sagen i dens Heelhed og i alle dens Omstændigheder. Alt dette vilde Forsamlingen fravige, naar den nu vedtog Forslaget af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) og i denne vigtige Sag fulgte ikke den ærede Rigsdagsmands tidligere veloverveiede Udtalelser, men hans nuværende øieblikkelige, tilfældige Indskydelse.

Ordføreren: Det forundrer mig, at det ærede Medlem her i denne Forsamling, som længe har kjendt dette Forslag og havt det til moden Overveielse, kan tale om „Dummen fra Himlen“ og „tilfældige Indskydelse.“ Den ærede Rigsdagsmand glemmer, at, da Ministeriet for længe siden skriftligt sagde os: disse midlertidige Bestemmelser, som her ere opstillede, kunne vi ikke antage, da foreslog jeg Udvalget at gaae den nu omhandlede Wei, nemlig selv at gribe Initiativet, for desto sikkrere at kunne naae det, som var opnaaeligt. (Monrad: Ja, og dette Forslag fik 4 Stemmer!) Gaanste sikkert kom der kun faa Stemmer for det; men hvorfor gjorde der det? Fordi man dengang sagde: naar vi først vide, om Regjeringen vil slutte sig hertil, saa skulle vi tage vore Bestemmelser derom; den ærede Rigsdagsmand opfordrer Dem imidlertid til at følge mig dengang, da jeg talte efter moden og lang Overveielse. Jeg opfordrer den ærede Rigsdag til at gjøre det Samme, og den ærede Formand tillade mig derfor til min Retfærdiggjørelse at oplæse, hvad jeg dengang sagde.

Det ønsker jeg, at den ærede Rigsdagsmand vil følge. Naar han har hørt dette, efter at have tilbudt at ville følge mig, saa maa han ogsaa stemme for mig. Jeg yttrede altsaa ved hiin tidligere Leilighed følgende: „Det er muligt, at Formuleringen af Paragraphen er uheldig; men desto værre veed det ærede Thing altsaa godt, at, medens min Mening er god, er jeg ofte uheldig i Formen,“ hvornæst jeg gik videre og sagde: „at det var den Wei, jeg havde troet, man kunde gaae, og det ærede Thing vil jo see, at det kun er en Antydning, og at der vil være viid Mærktaaben til at forbedre det her angivne Middel.“ (Stemmer: Men det er ingen Forbedring.) Ja, jeg anseer det for en Forbedring, og en betydelig Forbedring, naar det kan bringe til en Overenskomst; men nu skal man høre, at jeg ogsaa har været betænkt paa, at det netop var en Forbedring, som vi ad den af mig nu foreslaaede Wei skulde komme til. Jeg sagde nemlig endvidere: „Men det har forekommet mig at være den simpleste Wei, og den Wei, hvorved vi desuden vinde et meget vigtigt Punct, saavel for Regjeringen som for os. Jeg antager, at Regjeringen selv har Følelse af, at det er gavnligt for Staten, at den, selv om der var mange Ulemper forbundne med dens Stilling, vil vedblive at styre Staten og føre den ud af de „Vanskeligheder, som omgive den, saalænge kun Ministeriet nogenlunde kan det isølge sin Overbeviisning.“ Og paa hvilken bedre Maaade, spørger jeg nu, kan man under nuværende vanskelige Omstændigheder føre sit Hverv igjennem, end paa den, at man lemper sine Forslag efter det, som Regjeringen erkjender for brugeligt, uden at Rigsdagen derfor opgiver noget Væsentligt af sin besluttende Myndighed i Lovgivningsfager?